

1

Från hänggungan bredvid den blommande häggen hade Lola Falk fri utsikt över det böljande backlandskapet på andra sidan Grönbyvägen. I skiftande nyanser av grönt sluttade fälten ner i dalgången, där majsolen glittrade i rapsen. Det var lätt att förstå varför en del människor inte ansåg att det här var en del av Söderslätt när man såg naturen välva sig i djupa sänkor och höga kullar.

”Mamma! Mamma!” Robin kom rusande runt husknuten med gräsfläckar på knäna. ”Får vi cykla upp till skogen?”

Bakom honom stod grannpojarna Bernhardsson med kepsar på huvudena och knipsluga blickar.

”Jag vet inte.” Lola tyckte inte om skogen. Dessutom litade hon inte för ett ögonblick på Daniel och Dennis Bernhardsson.

”Snälla mamma”, vädjade Robin.

Hon borde givetvis inte projicera sina egna rädslor på honom. Lola ville inte vara en sådan där tradig, överspänd höns-mamma. Men Robin var trots allt bara åtta år.

”Okej”, sa hon efter att ha vändats en stund. ”Men vi äter kvällsmat klockan sex. Då måste du vara hemma igen.”

Hon följde efter pojkarna till grinden. På vintern brukade den smala grusvägen mellan skog och dal bli belamrad med bilar så fort det snöade. Folk parkerade huller om buller bland

drivorna eftersom de kala backarna på Gabeljung erbjöd Söderslätts bästa pulkaåkning. Men så här på våren var det ytterst få främlingar som hittade hit ut.

Daniel och Dennis hoppade kvickt upp på sina cyklar och satte av uppför backen. Robins cykel vinglade och han kämpade för att inte hamna alltför långt efter.

För tre år sedan hade Lola inte känt till att den här platsen existerade. Trots att hon var uppvuxen i Malmö, bara tre mil härifrån, en halvtimme med bil, hade det varit som att kliva in i en helt ny värld när hon och Robin flyttat in i skånelängan hos Tony.

I början hade Lola varit överlycklig att pojkarna Bernhards-son bodde i grannhuset. Daniel var lika gammal som Robin och Dennis två år yngre. Nu önskade hon ofta att det funnits fler barn här ute.

Hon stod kvar i dofterna av fläder och ramslök medan de tre pojkarna cyklade längs grusvägen uppför höjden. Framför dem dallrade dova, blå toner över trädens kronor. Skogen reste sig mot himlen och bredde ut sig i vad som framstod som en oändlighet. Lola visste att det gömde sig djur i djupet: dovhjort, grävling och argsinta vildsvin. Förra vintern hade Tony sett en kungsörn sväva över våtmarkerna. Men han sa alltid att det inte var djuren man behövde vara rädd för.

2

En knapp timme senare reste sig Lola från hängstolen och gick barfota med rödmålade tånaglar över gräset som kittlade och stack. Längst ner i trädgården stod Tony i hängselbyxor och trätofflor med svetten rinnande i nacken.

”Titta, mamma”, sa Filip som klättrat upp på en träpall bredvid sin pappa. ”Jag målar.”

Snabbt doppade treåringen sin pensel i en plasthink så att vattnet skvätte. Sedan strök han penseln upp och ner över väggen till hönshuset som Tony snickrat ihop.

”Så duktig du är”, sa Lola och hävde sig upp på tå för att pussa Tony. ”Du också, älskling.”

Hönsen kacklade runt hennes fötter och hjärtat blev varmt.

”Var är Robin?” frågade Tony. ”Han har slarvat med burarna igen.”

Det var Robins uppgift att rengöra i hönshuset. Tony tyckte det var viktigt att barnen tog ansvar och hjälpte till.

”Han är uppe i skogen med Daniel och Dennis”, sa Lola. ”Men han kommer snart hem och äter.”

”När blir det kvällsmat?” frågade Tony.

”Klockan sex, som vanligt.”

Det var Tony som lärt Lola att det var viktigt med rutiner.

Han var inte alls rolig att tas med när han inte fick äta, sova eller uträtta andra behov på bestämda tider.

”Jag börjar med maten meddetsamma.”

”Jag hjälper dig, mamma”, sa Filip och klättrade ner från pallen.

Lola strök honom över håret. Den bångstyriga kalufsen måste han ha ärvt av Tony. Robin hade varit mer än tre år gammal när Lola behövt klippa hans tunna hårtestar för första gången.

I köket skar Lola en sirapslimpa i tjocka skivor precis som Tony ville ha den och Filip fick hjälpa till att bre senap på skinksmörgåsarna. Med jämna mellanrum kastade hon ett öga på vägguret med romerska siffror.

När den stora visaren stod i givakt och klockan var prick sex skyndade hon sig att ställa fram det allra sista på bordet. Hon väntade med kaffet eftersom Tony ville ha det brännhett.

”Var är pappa?” frågade Filip när hon hjälpte honom till rätta i stolen. ”Bobbin?”

”De kommer när som helst”, sa Lola och fumlade med haklappen runt hans hals.

Nästa gång hon sneglade på klockan var den fem minuter över sex. Detta var inte alls likt Tony.

”Vänta lite”, sa hon till Filip som sträckte sig efter en smörgås. ”Du får inte börja redan. Vi äter tillsammans.”

Det var också något som Tony lärt henne: vikten av att göra saker gemensamt, som en riktig familj.

När klockan var tio över sex och varken Tony eller Robin kommit in stod Lola inte längre ut med ovissheten. Hon lyfte upp Filip ur stolen och sa åt honom att sätta på sig sina skor.

”Jag är hungrig”, sa han med stora ögon.

”Jag vet, gubben. Vi ska snart äta.”

Det fladdrade oroligt i bröstet när hon öppnade grinden och släppte ut Filip. På åkern intill steg ett moln av halm mot himlen bakom en stampande skördetröska. Den smala grusvägen

slingrade sig uppför höjden där mörkret lurpassade över skogen. Ett femtiotal meter upp i backen kom Tony rusande mot dem med hammaren i handen och ett stråk av rädsla i blicken. Robin syntes inte till.

3

Andtruten och vettskrämd sprang Lola uppför grusvägen förbi våtängar och betesmarker. Skymningen slöt sig sakta runt kullens rygg och högst upp i backen reste sig raka rader av bokstammar.

”Leif och hans pågar letar efter Robin i skogen”, sa Tony och lyfte upp Filip i famnen. ”Han är borta.”

”Vad då *borta*? Hur kan han vara borta?”

Lola ökade farten. Hjärtat hamrade och det flimrade för ögonen.

”De lekte kurragömma”, sa Tony.

”Jag borde inte ha låtit dem cykla upp till skogen!”

Tony brukade tycka att hon var tramsig. Han var praktiskt taget uppvuxen i skogen och räddes varken djur eller mörker.

”Lugna dig, gumman. Han har väl hittat ett riktigt bra gömställe”, försökte han nu.

I gläntan på backkrönet låg Robins cykel kastad på marken och en bit in på stigen under skogens täta tak stod deras granne Leif Bernhardsson med sina båda söner i var sin hand.

”Vad har hänt?” frågade Lola. ”Var är Robin?”

Daniel och Dennis glodde ner i marken. Det var så klart dumt att skuldbelägga de stackars pojkarna, men Lola kunde inte lägga band på sig. Hon hade länge retat sig på bröderna

Bernhardsson och i panikens iskalla kölvatten försvann alla filter.

”Jag skulle räkna”, sa lillebror Dennis. ”Jag hittade Daniel, men Robin är borta.”

”Han måste ha gömt sig någonstans där de inte får vara”, sa Leif.

Naturligtvis ville han få det till att allt var Robins eget fel. Det fanns delar av skogen där marken var sumpig och träden stod extra tätt. Pojkarna visste exakt var de fick lov att vara och inte.

”Vi ropade *fritt fram*, men han kom ändå inte”, sa Dennis. ”Till sist sprang vi hem och hämtade pappa.”

Tony sträckte sig efter Lola. ”Gumman . . .”

Men Lola slog bort hans hand. Trots att hon försökte andas lugnt var det omöjligt att få ner pulsen som slog i hundrafemtio. Hon fortsatte i full fart nerför stigen som vindlade fram mellan släta trädstammar och kantades av kärr och mosshål, grumliga vattensamlingar och sörjig sankmark.

”Robin! Robin!” Lolas rop kom från djupet av magen. Hon försökte tänka logiskt och se känslorna segla förbi på sin inre himmel, men synen förmörkades snabbt av stora svarta stackmoln.

”Bobbin!” skrek Filip.

Daniel och Dennis stannade på slänten där stigen tog slut och försvann ner i ett stort slemgrönt kärr.

”Var såg ni honom sist?” frågade Lola.

Det var inte första gången bröderna Bernhardsson lämnat Robin ensam i skogen. I vintras hade sonen kommit hem med söndergråtet ansikte sedan han blivit ovän med bröderna om någon bagatell. Daniel och Dennis hade övergett honom långt inne i skogens djup och Robin hade knappt hittat hem.

”Dennis stod vid ett träd där uppe och räknade”, sa Daniel nu och pekade bakåt längs stigen. ”Robin sprang hitåt. Jag sprang åt andra hållet.”

”Kom”, sa Tony och bar med sig Filip nerför sluttningen i samma riktning som Robin hade sprungit.

Lola såg sig omkring i den stumma katedralen av släta bokstammar, där svärtan börjat sippra in. Snart skulle mörkret sänka sig över skogen.

Det plaskade runt skorna när hon stapplade nerför slänten. Fötterna sjönk ner i sumpmarken. Hon ropade åt Tony att vänta, vände sig om och upptäckte att Leif och hans pojkar dröjt sig kvar på stigen.

”Anders och Stefan är också här”, sa Leif.

Det var grannarna från andra sidan vägen. Lola stannade till och hörde hur de ropade Robins namn.

”Ska vi ringa polisen?” flämtade hon.

Tony stirrade på henne. Hon hade nog aldrig sett honom riktigt rädd förut.

”Nej, men det ska väl inte behövas”, sa han och fortsatte ropa medan han rusade genom kärret.

Mörkret attackerade fortare än Lola trott. Dunkla skuggor omslöt redan den lilla familjen Bernhardsson där de stod på stigen. Deras gestalter blev allt blekare i skymningen, men samtidigt trängde en skarp cirkel av strålende ljus fram genom svärtan.

Leif var inte längre sig lik. Grannen som alltid varit vit, ljus sandfärgad, försiktigt blek, var nu fångad i en aura av skrikande orange.

4

Gunni Hilding vevade ner rutan i polisbilen. Röklukten hade satt sig i inredningen.

”Nu är vi snart i Norrland”, sa PA Jörgensson och trampade på gasen. Han tillhörde den gamla stammen som ansåg att Söderslätt slutade vid väg 101 och högst motvilligt vistades längre norrut.

”Höger här”, sa Gunni när de närmade sig avtagsvägen mot Gabeljung.

”Jag vet var det ligger”, knorrade Jörgensson och vred på ratten utan att blinka. ”Jag brukade åka pulka i den stora backen här när jag var liten.”

Runt den smala grusvägen bredde fälten ut sig i alla riktningar. Raps, vete och sockerbetor. Vinden hade mojnät och endast dåsiga kvastar av solstänk hängde kvar över hustaken.

”Det börjar bli mörkt”, sa Gunni och tänkte på den lilla pojken som gått vilse i skogen.

Jörgensson fick något svävande i blicken. Den rödlätta kollegan i fyrtioårsåldern visade sällan några andra känslor än ilska och bitterhet, men Gunni visste att han hade två pojkar i ungefär samma ålder som den som nu var försvunnen. Det var omöjligt att inte bli påverkad.

”Han dyker säkert upp snart”, mumlade Jörgensson.

Längst uppe på backen öppnade sig en glänta i skogen, där en klunga människor hade samlats. Ljusstrålar från ficklampor flämtade mellan träden.

Gunni förstod genast vem mamman var. Lola Falk höll sig i utkanten av folkhopen. En mager kvinna i Gunnis egen ålder med morotsfärgat hår och tunna kläder. Det fanns ett särskilt ansiktsuttryck för en mor som blivit av med sitt barn.

”Vi kommer att hitta honom.” Gunni försökte få ögonkontakt med den panikslagna kvinnan som rusade blint fram och tillbaka. ”Vi ska vända upp och ner på skogen tills vi har fått fatt på din pojke.”

Det var som ett slags skådespeleri. Gunni måste koppla på en fasad och förtränga varje känsla. Men när det gällde ett försvunnet barn var det nästan omöjligt. Hon kände tårarna tränga fram och var tvungen att vända bort ansiktet för att mamman inte skulle se.

”Han är rädd för mörkret”, viskade Lola Falk.

Ropen efter Robin studsade taktfast mellan trädstammarna. Ryktet om pojkens försvinnande hade spridit sig snabbt bland grannar och bekanta. Kängor och stövlar trampade sönder tystnaden bland bokarna och i skuggorna rörde sig reflexklädda män från räddningstjänsten.

”Hur ser Robin ut?” frågade Gunni. ”Vad har han på sig?”

”Han är blond”, sa mamman. ”Runt en och trettio lång. Han har bruna shorts och en gul tröja.”

Medan Jörgensson stannade i gläntan och pratade med några gubbar som deltog i sökandet tände Gunni sin ficklampa. Bara inte pojken fått för sig att gå ner i kärret. Sankmarken kunde vara lömsk där. Gunni hade själv sjunkit igenom ända upp till höften en gång.

”Kom”, sa hon och bad Lola Falk ta täten in bland träden. ”Kan du visa mig var de lekte när Robin försvann?”

Gunni följde efter Lola längs en smal, snårig stig rakt in i

den svarta skogen. Efter hand glesnade det mellan buskagen och nerför slänten bredde det stora kärret ut sig. ”Kompisarna säger att Robin sprang ner här.”

Gunni blickade ut över den mörka sumpmarken. Spöklika dimmor svävade i små pustar över det stillastående vattnet. Här och var stack mosklädda stenar och krokiga grenar upp över ytan som skogsväsen.

Gunni rös och råkade rikta ficklampan rakt mot Lola. Skräcken skrek i hennes ansikte. Det vilade något skört över hela hennes person, en bräcklighet som Gunni kunde spegla sig i.

”De får absolut inte gå ner i kärret. Jag tycker inte om att de leker i skogen över huvud taget.” Lola ruskade på huvudet. ”Jag borde ha stått på mig och sagt ifrån.”

”Det är inte ditt fel”, sa Gunni, som jämt hade plågats av samma hopplösa känsla av att ha insett allvaret för sent.

”Och ändå är det det”, sa Lola Falk.

Gunni förstod precis vad hon menade. För vem skulle stå upp för ens barn om man inte gjorde det själv?

”Är du också mamma?” frågade Lola.

Gunni gillade inte frågan. Så fort andra kvinnor fick höra att man inte hade egna barn förändrades deras syn på en. Som om det fanns en massa saker som en barnlös kvinna aldrig kunde förstå.

”Nej, jag har inga barn”, sa Gunni.

Lola Falk såg henne i ögonen. ”Det spelar ingen roll. Jag är säker på att du förstår ändå.”

Gunni höll kvar hennes blick. ”Vi kommer att hitta honom”, sa hon.

Marken sviktade under skorna och fukten kröp in runt byxbenen när hon klev ner i kärret och stannade mitt i dalgången, omgiven av skogens tätvuxna väggar. Ljusen från ficklampor vispade mellan träden och ropen efter Robin fortsatte att eka.

Långsamt förflyttade hon sig framåt samtidigt som hon svepte med ficklampan som en blindkäpp över vegetationen. Lolas flämtande andetag stack i nacken.

”Robin!” ropade rösterna i kör.

Gunni lyfte blicken och spanade upp mot skogen när hon snavade på en grästuva. Hon vinglade till och återfick balansen precis innan hon föll omkull. Ljuskäglan från ficklampan landade på en avlägsen flik av kärret.

Hon hejdade sig blixtnabbt. Höjde handen som ett stopptecken åt Lola.

Framför dem reste sig ett diffust föremål likt en båge bland gräs och väta. Det skulle kunna vara en trädstam med knotiga grenar. Trots att Gunni lät ljusstrålen vandra fram och tillbaka var det omöjligt att avgöra.

”Vad är det?” frågade Lola Falk.

Gunni hörde paniken tillta i hennes röst.

”Stanna här”, sa hon.

Utan att lysa rakt på föremålet fortsatte hon fram genom det blöta gräset. Varje gång hon satte ner en fot sjönk den genom den sugande växtligheten och hon måste slita loss den för att kunna ta sig vidare.

Gunni var bara några meter bort när hon stannade till och undersökte objektet på marken med ficklampan. Gyttjan gömde större delen av det meterlånga föremålet. Först när Gunni såg det blonda håret förstod hon vad det var.

”Robin!” skrek Lola.

Nu lät namnet hårdare än förut och skogen svarade med tystnad.

”Stanna där!” uppmanade Gunni.

Men Lola Falk lyssnade inte. Hon klafsade rakt förbi Gunni och störtade ner på knä i dyn. Hennes skrik fick fåglarna att lyfta från trädens grenar.

Det enda Gunni kunde tänka på var att hon inte borde vara

här. Hennes föräldrar hade haft rätt hela tiden: hon var inte skapt för det här yrket.

Lola Falk grävde i gyttjan tills hon fick fatt i sonens huvud. Sörjan rann från den blonda kalufsen när hon förde Robins livlösa kropp mot sitt bröst.

Gunni såg hennes blick i ljuset från ficklampan, men klarade inte av att möta moderns bottenlösa förtvivlan.

”Säg att det inte är sant!” skrek Lola.

Gunni skakade på huvudet. ”Det är inte sant.”

Det var så det kändes. Det kunde inte vara sant. Det fick inte vara sant.

Och för första gången på tio år gjorde Gunni något hon aldrig trott att hon skulle göra igen. Hon slöt ögonen, vände ansiktet mot himlen och bad.

5

Nästa morgon bytte Gunni om till uniform i det moderna polishuset på Västergatan i Trelleborg. Fyra timmar hade hon tillbringat i sängen, någon sömn hade det knappast blivit.

Arbetet som polis hade inte blivit som Gunni föreställt sig. Hennes yrkesval var utan tvivel en del av en frigörelseprocess, men framför allt hade hon velat bli polis för att få stå i sanningens och rättvisans tjänst. Visst gjorde hon nytta, det var ett viktigt jobb, men kanske hade hon haft en naiv syn på hur mycket man som enskild polis faktiskt kunde påverka?

Gunni satte på sig bältet och tjänstevapnet och var på väg till morgonens utsättningsmöte när någon ropade efter henne.

”Visst är det du som är PA Hilding? Kan jag få låna dig ett tag?”

Bakom henne stod kommissarie Valter Roos i slips och kavaj. Han var relativt ny i huset, polismästare Sjölin's sista, omsusade stjärnrekrytering till krimavdelningen. Vad kunde han vilja henne?

”Jag hörde att det var du som hittade pojken i Gabeljung”, sa han.

”Jaha, jo, det stämmer.”

Valter Roos drog handen genom sitt svarta hår. Han var solbränd, läpparna fylliga och ögonen lysande gröna. När han